

Εδώ και καιρό έχει ευρέως καλλιεργηθεί η αίσθηση πως οι επερχόμενες εκλογές στο επιμελητήριο Σερρών συνιστούν ένα γεγονός ύψιστης σημασίας που σε καμιά περίπτωση δεν θα πρέπει να μας αφήσει αδιάφορους.

Αντεγκλήσεις σε υψηλούς τόνους, κομματικές αντιπαραθέσεις, καταθέσεις υποψηφιοτήτων, ατελείωτο κουβεντολόι, εκτοξεύσεις απειλών, μέχρι και εισαγγελικές παρεμβάσεις και όλα αυτά στην πρώτη γραμμή της ενημέρωσης μέσα από τα τοπικά ΜΜΕ.

Τι πραγματικά συμβαίνει λοιπόν;

- Τι είναι αυτό που καθιστά τον επιμελητηριακό θεσμό, ένα απλό συμβουλευτικό όργανο με σαφώς καθορισμένα και ελεγχόμενα όρια, σε μήλον της έριδος για έναν όχι ευκαταφρόνητο αριθμό συμπολιτών μας;
- Τι είναι αυτό που προσελκύει τον υπερβάλλοντα ζήλο εκπροσώπησης 240 περίπου υποψηφίων για την κατάληψη μόλις 21 θέσεων;
- Πως εξηγείται ο συνωστισμός ενός τόσο μεγάλου αριθμού υποψηφίων τη στιγμή που ελάχιστοι εξ' αυτών έχουν επιδείξει αντίστοιχο ενδιαφέρον για την συνδικαλιστική εκπροσώπηση του κλάδου τους, αλλά και γενικότερα της προάσπισης των άμεσων επαγγελματικών συμφερόντων τους που κινδυνεύουν άμεσα από τον αφανισμό.
- Ποιο είναι το πραγματικό περιεχόμενο αντιπαραθέσης μεταξύ της «μπλε» ΔΑΜΚΕ και της «πολύχρωμης» ΕΑΜΚΕ και γιατί εκδηλώθηκε τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή;

□

Στα παραπάνω ερωτήματα (τα οποία ενδεικτικά κατατίθενται) δεν είμαστε σε θέση να δώσουμε ικανοποιητικές απαντήσεις.

Το βέβαιο πάντως είναι γύρω από αυτή την ιστορία παίζει ένα όνομα, αυτό του σημερινού προέδρου του επιμελητηρίου (του προέδρου των προέδρων, σύμφωνα με τη ΔΑΜΚΕ) που οφείλουμε να ομολογήσουμε πως ανεξαρτήτως των όποιων ναρκισσιστικών εμμονών και ικανοποίησης προσωπικών φιλοδοξιών, κατάφερε επιδεικνύοντας τις μη αμφισβητούμενες ικανότητές του να αποτελέσει τον κύριο μοχλό υποκίνησης αυτού του μεγάλου ενδιαφέροντος γύρω από τις επιμελητηριακές εκλογές.

Εστιάζοντας όμως την προσοχή μας σε πρόσωπα χάνουμε για μια ακόμη φορά την ουσία, αφού εντέλει ουδείς εξ' ημών έχει κατανοήσει τον πραγματικό ρόλο αυτού του θεσμού που τείνει να εκλαμβάνεται ως «υπερνομαρχιακό όργανο» άσκησης πολιτικής ενώ την ίδια στιγμή δίνει την εντύπωση πως λειτουργεί και ως «θερμοκήπιο παραγοντισμού» για την ασφαλή (και ανέξοδη) προβολή προσώπων και ομάδων.

Η υπερπροβολή αυτής της αναμέτρησης καταντά εντέλει αποπροσανατολιστική καθώς διοχετεύει σε λανθασμένη κατεύθυνση υγιείς δυνάμεις του επιχειρηματικού κόσμου που θα μπορούσαν κάλλιστα να διαθέσουν εαυτούς στην ανάδειξη και υπεράσπιση των τεραστίων προβλημάτων που ορθώνονται καθημερινά εμπρός τους και που απειλούν με θανάσιμο εναγκαλισμό το ίδιο το μέλλον τους.